

BIRÓ Zsombor Aurél

Áloműző

A lány, akihez kihívtak, öt éves volt és nemrég kezdett el feltűnően álmodni. A szülők pánikba estek, rögtön az első után hozzám fordultak, de én mondtam nekik, amit ilyenkor szoktam. Várjanak kicsit. Néha magától elmúlik. Nem kell mindjárt áloműzőt hívni. A kislány viszont nem hagyta abba az álmodást, így másfél héttel később elmentem hozzájuk. A város szélén laktak egy kicsi vályogházban. Két szoba, udvar és egy hátsó kert. Az apa bajszos, kopaszodó férfi, az a fajta, aki bűntudat nélkül áloműző elé veti a gyerekét. Az anya legalább szomorúnak tűnt, de ahogy kérdezgettem, kiderült, nem a lányát sajnálja. Inkább saját magát és a férjét, hogy egy álmodó gyermekkel verte meg őket az ég. Kértem egy pohár vizet, és szabadkozni kezdtem, amiért nem jöttem korábban. Hiába, vidéken kevés az áloműző. Megkérdeztem őket, miket álmodik a kislány. Összenéztek, látszott, nem akarnak beszélni róla. Errefelé az emberek emlegetni se akarják az álmokat, eltartott egy darabig, mire kiszedtem belőlük, miféle dolgokat lát a lányuk. Éneklő bálnarajokat, nagy, fehér városokat, az édesanyját, ahogy a tükörből kilépő képmásával táncol. Egészséges lélekre utaló álmok. De a szülők remegtek beszéd közben, hát nekik nem ezt mondtam. Inkább hazudtam. Megnyugtattam őket, hogy nem lesz baj, a kislány álmaiban nincs semmi rendkívüli, a szertartás egész biztosan elűzi őket. Megittam az utolsó korty vizet, és elkértem a pénzt. Igazság szerint nem vertem át őket. Segíteni jöttem, segíteni is fogok, megkapják, amire befizettek. Vagy legalább a látszatát.

*

Amikor összeházasodtam a feleségemmel, nem zavart, hogy úgy gondolkozik az álmokról, mint mindenki más. Én soha nem álmodtam, nem is ismertem álmodót, s a kedvemért ő sem beszélt róluk soha. Pedig megvolt a véleménye. Az unokatestvéreihez, de még az anyjához is áloműzőt kellett hívni annak idején.

Rögtön az esküvő után megszületett az első gyermekünk, egy gyönyörű, egészséges kisfiú. Decemberben jött a világra, emlékszem, a karácsonyfa alá raktuk, és azzal viccelődtünk, hogy idén őt hozta a Jézuska. Soha nem voltam még olyan boldog, és azt hiszem a feleségem is így volt ezzel. Azután már csak egyszer láttam könnyezni, napra pontosan négy évvel később, azon a reggelen, amikor kiderült, hogy a fiunk álmokat lát.

*

A kislány a hálószoba sarkában ült. A szemei vörösek voltak. Szorosan ölelte felhúzott térdét, talán aludt is, de ahogy becsuktam magam mögött az ajtót, felriadt.

– Hogy hívnak? – kérdeztem, és rámosolyogtam. Nem felelt. Úgy megrémült, hogy még pislogni is elfelejtett. – Nem kell ám félni. Tudod, ki vagyok én?

– Az áloműző – vágta rá. Az, ahogy mondta, elszorította a torkomat, mégis mosolyogtam tovább.

– Tudod, mit csinálnak az áloműzők?

– Megkeresik az álmodó gyerekeket és elveszik az álmaikat.

– És azt is tudod, hogy miért van erre szükség?

– Az apukám azt mondta, hogy aki álmodik, az nem két lábbal jár a földön. Hogy az nem tud dolgozni, és az esze sem azon jár, amin kell – lehajtotta a fejét. – Az anyukám... az anyukám is megmondta. Aki álmodik, az hibás.

Tettem felé pár lépést, szép lassan, nehogy megrémüljön.

– De te szeretsz álmodni, nem igaz?

Gyanakodva nézett rám. Görcsösen markolta a ruhája szélét.

– Én is szeretek álmodni – mondtam. – Szerintem az a legcsodálatosabb az egész világon, úgyhogy ne aggódj, nem fogom elvenni az álmaidat. De cserébe azt kell tenned, amit mondok. Ha nem hagyod, hogy segítsek, a szüleid hívnak egy másik áloműzöt. És az majd tényleg elveszi az álmaidat.

Odaléptem hozzá, és leültem a földre vele szemben. Rögtön elhúzódott, de amikor látta, hogy nem bántom, megnyugodott. A karjait is leengedte.

– Segíteni akarok neked – néztem a szemébe. – Azt akarom, hogy álmodj. De ehhez neked is segítened kell nekem. Először is meséld el a legelső álmodat.

Nem válaszolt. Hazugság után kutatott a szememben.

– Hát jó – vontam vállat. – Akkor előbb elmondom az enyémet, hátha kedvet kapsz tőle. Nagyon furcsa volt. Annyi idő lehettem, mint te, és képzeld el, saját magamról álmodtam. Láttam, ahogy az ég felé szálló színes fonalak után kapkodok, miközben attól rettegek, hogy kiszállnak a légkörből és belevesznek a semmibe.

A kislány figyelmesen hallgatott, arcába fokozatosan visszatért a szín. Tekintetén látszott a megkönnyebbülés, hogy végre megérti valaki.

– Én virágozról álmodtam először! – mondta csillogó szemmel, és aztán elmesélte az egészet, a tulipánt, ami lángra lobbantotta a méheket, a hajnalkát, aminek szirmaiban aranyhalak úszkáltak és a nárciszt, melynek belsejéből csorgott a méz. Néztem, ahogy beszél, és hiába próbáltam nem gondolni rá, mégis bekúszott a szemem elé az arca áloműzés közben. Fájdalomtól eltorzult vonásai, könnyörgő tekintete. Még a sikolyait is hallani véltem. Megráztam magam, és elfojtottam egy sóhajtást. A két tenyerem közé fogtam apró kezét, és kérdezgetni kezdtem az álmairól, hogy addig se gondoljon a holnapra. Ő mesélt, egyre csak mondta, de szavai nem jutottak el az agyamig. A feleségem jutott eszembe, ahogy ilyenkor mindig. A feleségem és a fiam.

*

Először nem szóltunk senkinek. Még a feleségem is reménykedett, hátha elmúlik. De a fiunk minden reggel azzal ébresztett bennünket, hogy álmodott. Persze fogalma sem volt, ez mit jelent. Mosolyogva mesélt nekünk a színes hullócsillagokról és a házukba költöző tündérekéről, én meg egyre biztosabb voltam benne, hogy nem akarom megfosztani őt az álmaitól. A feleségem azonban nem értett egyet. Azt mondta, nem lesz álmodó a családunkban. Nem, és kész. Hetekig vitakoztunk, de nem tudtam meggyőzni. Kiszolgáltattam voltam neki, mert ha akarta, bármikor világga kürtölhette, hogy meg akarok védeni egy álmodót. Muszáj volt engednem.

Alig kezdődött el a szertartás, máris megbántam. Nem bírtam nézni. Megindultam az áloműző felé, le akartam állítani, de a feleségem tudta, hogy ez lesz, egy lépést sem tettem, a bátyja máris nekem ugrott. Leszorította a karomat, az öklét a gyomromba vágta, de hiába ködösült el előttem a világ, tisztán láttam, mit tesznek a fiammal. S amikor a szertartás végén belenéztem üres, élettelen tekintetébe, megfogadtam, hogy áloműző leszek.

*

A kislány nagyon bátor volt a szertartás kezdetén. Nem kapálózott, ahogy a hátára fektették, és a deszkára szíjazták. Szótlanul tűrte, hogy kivigyék a hátsó udvarra, s amikor meglátta a

hatalmas farakást, akkor is csupán egy apró kiáltás hagyta el a száját. A szülei felrakták a deszkát a rakás két szélén álló oszlopra, pont olyan távolságra a földtől, hogy a lángok ne érhessek el. Ekkor már pityergett, de nem kérte, hogy vegyüek le. Begyújtották alatta a máglyát, és ő összeszorított szemmel hallgatta a fa ropogását. Aztán amikor a füst kígyózni kezdett az ég felé, és a lángok meg-megnyalták a deszka alját, kiszakadt belőle a zokogás. Sírt és rángatózott, kiáltásai sikolyokká, majd fulladozó köhögéssé változtak. A vak is láthatta, hogy a füst pillanatokon belül megfojtja. Mégsem mentem oda. Nem mehettem. Mozdulatlanul néztem a tüzet, és latinul mormoltam. Tudtam, hogy elvárják tőlem. Hiszen én voltam az áloműző. Nem a tűz kergette el az álmokat. Az én mágiám. Értelmetlenül halandzsáztam, és közben egyre ismételttem magamban: mindjárt vége, mindjárt vége, mindjárt vége.

Majdnem negyed órát vergődött a lángok felett. A végére a köhögést is abbahagyta, elveszítette az eszméletét. Az apja elkerekedett szemmel nézte a máglyát, az anyja belé kapaszkodott. Eszükbe sem jutott megszakítani a szertartást, még akkor sem, amikor a kislányt már csak a kötél tartotta. A lányuk álmodott, hát most kiegészett belőle.

A végén bemenekültek a házba, otthagytak a pislákoló tűzzel és a hamuval. Eltapostam a paraszat, és a karjaimba vettem a kislányt. Rögtön köhögni kezdett, kormos arca eltorzult. A szemét ki sem nyitotta egész éjszaka. Nem aludtam, figyeltem, ahogy pihen, és tudtam, hogy lángokról álmodik. Csapkodták a homlokát. Ezt mondta nekem reggel, amikor felébredt és megivott pár pohár vizet. A szülei nem kérdezték, hogy érzi magát, oda sem mentek hozzá. Megálltak az ajtóban. Megszorítottam a kezét, kifelé menet bólintottam a szülőknél és még hallottam megkönnyebbült sóhajaikat, miután a kislány vékony, bizonytalan hangon azt mondta:

– Nem álmodtam semmit, papa.